

A februári üvegek

На светлых стеклах февраля

A februári üvegek
fénylettek a napon.
A lámpaoszlopnál hevert
didergő angyalom.

Hazája-háza nincs neki.
Nem bírta már az ég.
Letörtek büszke szárnyai,
s idezuhant közénk.

Zajongott zagyván a világ,
hol szolganép sűrög.
De nem kellett a líra, hát
kezében széttörött.

Szállt, míg szerette őt az ég,
a kékség vándorát.
Előbb a lírát törte szét,
aztán saját magát.

A februári virradat
elkullogott vakon.
A lámpaoszlopnál maradt
haldokló angyalom.

Csak Isten, ő istenkedett:
„Élj, mindig van remény!”
De együttérző lelkeket
hol lelsz e föld színén?

Jó-rosszról verseket az Úr
nem írt, nem értheti,
hogy aki égből földre hullt,
a mennyet megveti.

